

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Unie pro řeku Moravu**, se sídlem v Hlubočkách, Hrubá Voda 10, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Riegrova 14, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí České republiky**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 21.10.2010, č.j.: 35565/ENV/10

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí České republiky ze dne 21.10.2010, č.j. 35565/ENV/10, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 6.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 21.10.2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 12.2.2010. Uvedenými rozhodnutími správních úřadů bylo pravomocně rozhodnuto o udělení výjimky ze zákona o ochraně přírody a krajiny pro druh hrouzek Kesslerův. Činnost, pro kterou byla výjimka udělena, spočívá v odtěžení a odvezení části vzniklého nánosů řeky Bečvy v katastrálním území Slavíč tak, aby se odklonila proudnice od pravého břehu. Zásah má být proveden podle dokumentace „Spojená Bečva, Slavíč – odstranění nánosů“, které vypracovalo Povodí Moravy.

Žalobce v podané žalobě namítl, že nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný správní úřad naložil s obsahem jeho odvolání. Žalobce v odvolání namítal především nesplnění zákonných podmínek pro udělení výjimky z ochranných podmínek zvláště chráněného druhu živočicha hrouzek Kesslerův. Žalobce namítal nesplnění podmínek, uvedených v ustanovení § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění.

Žalobce namítl, že žalovaný správní úřad na námitku žalobce, že při udělování výjimky nebyly splněny uvedené podmínky právního předpisu, uvedl, že výjimka byla požadována v zájmu ochrany přilehlých pozemků a břehů před podemíláním a odplavováním řekou. Žalobce však namítal, že ke skutečnému porovnání dvou veřejných zájmů, tj. veřejného zájmu, o němž mluví žalobce a oba správní úřady, a zájmu ochrany přírody, která je veřejným zájmem, vůbec nedošlo. Porovnání konkurujících si veřejných zájmů je třeba provést podle konstantní judikatury správních soudů a podle názoru žalobce bylo hrubým pochybením správního úřadu prvního stupně (a následně i žalovaného), že posouzení po žadateli o povolení výjimky nepožadoval předložit. Podle názoru žalobce leží důkazní břemeno o existenci jiného veřejného zájmu s převahou nad zájmem ochrany přírody na žadateli o výjimku. Pokud v odůvodnění rozhodnutí správního úřadu prvního stupně chybí například porovnání intenzity dvou veřejných zájmů, pak žalovaný neměl tuto chybějící argumentaci ve svém rozhodnutí doplňovat, ale měl odvoláním napadené rozhodnutí správního úřadu prvního stupně vrátit zpět jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce v podané žalobě dále namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že předmětná akce nebude nevratným zásahem do populace hrouzka Kesslerova. Toto tvrzení však žalobce nepodepřel žádnými relevantními důkazy, stejně tak obdobnou argumentaci obsahuje i odůvodnění správního úřadu prvního stupně. Žalobce namítá, že ani v jednom rozhodnutí není uveden odkaz na odbornou studii či posouzení, které by byly schopny posoudit, zda skutečně dojde či nedojde k nevratnému zásahu do biotopu zvláště chráněného druhu.

Žalobce v podané žalobě poukázal na průběh řízení o vydání výjimky před orgánem prvního stupně, kdy během ústního jednání dne 2.2.2010 vyslovil nesouhlas s udělením výjimky s tím, že připravovaný zásah je škodlivým zásahem do biotopu hrouzka Kesslerova. Obdobně se vyslovila i Agentura ochrany přírody a krajiny, jejíž zástupce do protokolu uvedl, že lze nalézt uspokojivé řešení problematiky odtěžení části nánosů v předmětné lokalitě a navrhl zpracování varianty s menším objemem odtěženého materiálu a menším plošným rozsahem. Na základě těchto připomínek se zástupci žalobce a Agentury sešli na neformálním jednání dne 8.2.2010 s žadatelem o výjimku, přičemž bylo dohodnuto upravené řešení celého záměru, s nímž všichni přítomní vyslovili souhlas. O proběhlé schůzce a jejím výsledku však žadatel o výjimku neinformoval správní úřad prvního stupně a ten pak vydal výjimku podle původního návrhu. Žalobce v tomto postupu vidí pochybení, když správní úřad prvního stupně byl upozorněn na to, že je možné nalézt uspokojivé řešení problematiky odtěžení části nánosů v předmětné lokalitě a postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Závěrem podané žaloby žalobce poukázal na obdobné případy rozhodování žalovaného správního úřadu, kde odvolání žalobce žalovaný vyhověl a v odůvodnění uvedl, že z rozhodnutí o výjimce musí být patrné, jak byly splněny všechny podmínky pro povolení výjimky. Rozhodná je tedy skutečnost, jsou-li splněny všechny čtyři podmínky podle ustanovení § 56 odstavců 1 až 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud v těchto

rozhodnutích žalovaný postrádal v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí posouzení žádosti z pohledu naplnění podmínek, obdobné vady obsahovalo i rozhodnutí prvostupňového orgánu ve věci, v níž je nyní podávána žaloba. Zde však žalobce nyní tyto zjevné vady správnímu úřadu prvního stupně nevytkl, nicméně žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že s jednotlivými žalobními body žalovaný nesouhlasí. Kromě nesouhlasu žalobce se závěrem napadeného rozhodnutí a obecnou polemikou s přístupem orgánu ochrany přírody a krajiny v rámci řízení o udělení výjimky žalobce nenabídl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by dovozoval, že veřejný zájem na realizaci zamýšlené stavby nepřevažuje nad zájmy ochrany přírody a neupřesnil, z jakého konkrétního důvodu zamýšlená stavba tuto podmínku udělení výjimky nespĺňuje. Orgán ochrany přírody i žadatel o povolení výjimky jsou vázány ustanovením § 1 zákona, přičemž potřeba realizace předmětné akce byla vyvolána opakujícími se povodňovými událostmi a následným vznikem štěrkové lavice v toku řeky Bečvy, která zabraňuje odtoku vody v korytě a způsobuje vybřežování toku. Protipovodňová ochrana předmětné lokality zajištěním správné průtočnosti řeky Bečvy je veřejným zájmem, který byl v tomto případě zhodnocen jako výrazně převažující nad zájmy ochrany přírody. Správní úřad neměl při vydávání rozhodnutí pochybnosti o účelu odtěžení štěrkových náplavů v řece jako o opatření k zamezení povodňových rozlivů vody mimo tok. Odstraňování náplavů je Povodím Moravy navrženo na souši na levém břehu řeky Bečvy mimo vodní prostředí, které je biotopem hrouzka Kesslerova.

Pokud jde o námitku žaloby, že existuje jiné řešení problému, které nebylo zohledněno prvoinstančním správním úřadem, má žalovaný za to, že protokol z jednání dne 8.2.2010 se stal součástí spisu až dne 17.3.2010 v podobě přílohy odvolání, podaného žalobcem. Při vydávání rozhodnutí dne 12.2.2010 bylo jediným proveditelným řešením právě řešení, navržené žadatelem. Právo zúžit předmět své žádosti či jinak upravovat žádost má žadatel o výjimku a žalobci, jako občanskému sdružení, svědčí účastenství v územním řízení podle ustanovení § 70 odst.2 zákona pouze pokud, je-li způsobilé zasáhnout zájmy vymezené citovaným zákonem. Občanské sdružení jako účastník správního řízení může proto namítat jen otázky, které souvisejí s ochranou přírody a krajiny. Otázka zúžení rozsahu žádosti, podané žadatelem, je právem žadatele o výjimku a záležitostí, kdy se nejedná o oblast, do které může občanské sdružení jako účastník řízení zasahovat. Námitky žalobce svou povahou neprokazují absenci výrazné převahy veřejného zájmu na prevenci škod na vodách a ostatních typech majetku, na veřejném zdraví a veřejné bezpečnosti nad zájmy ochrany přírody. V důsledku vydané výjimky nedojde k nevratnému zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu živočicha, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že stav populace předmětného druhu byl posouzen při ústním jednání dne 2.2.2010 se závěrem, že populace uvedeného druhu je v toku řeky Bečvy ve stabilním stavu. Předmětná akce nebude nevratným zásahem do jeho přirozeného vývoje a posouzení zásahu do stavu populace hrouzka Kesslerova vychází z předloženého záměru, který předpokládá provádění těžby ze břehu a nikoli práce v toku. Žadatel jako správce toku při zpracování projektu vycházel ze zjištění stavu koryta řeky Bečvy, měření terénu a z odborného zhodnocení stavu vodního hospodářství v dotčené oblasti. Tato situace byla zhodnocena jako nevyhovující a žadatelem byl navržen záměr k zabránění vzniku škod na majetku.

Městský soud v Praze vyrozuměl dne 24.2.2011 podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) osoby, které mohou řízení uplatňovat právo osob zúčastněných na řízení. Na základě uvedeného vyrozumění právo na účast v řízení jako osoba zúčastněná na řízení nevyužilo ani Hnutí Duha Olomouc, ani Povodí Moravy s.p., ani město Hranice.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Podáním žádosti společností Povodí Moravy, s.p., dne 7.10.2010, bylo zahájeno správní řízení ve věci vydání povolení k výjimce ze základních ochranných podmínek zvláště chráněného druhu živočicha hrouzek Kesslerův pro odtěžení a odvezení části vzniklého nánosů řeky Bečvy v katastrálním území Slavíč na říčním kilometru 32,33 – 33,2 tak, aby se odklonila proudnice od pravého břehu a aby kapacita koryta v předmětném úseku odpovídala kolaudačnímu aparátu, to vše podle projektu zpracovaného žadatelem.

Podle ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny byla správním úřadem prvního stupně - Krajským úřadem Olomouckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, oslovena občanská sdružení, která o to požádala. Za účastníky řízení se přihlásili pozdější odvolatelé, tedy žalobce Unie pro řeku Moravu a občanské sdružení Hnutí duha Olomouc.

Při ústním jednání dne 2.2.2010 vznesli tito účastníci řízení připomínky, které jsou součástí spisového materiálu.

Rozhodnutím ze dne 12.2.2010, č.j.: KOK1436/2010, byla společnosti Povodí Vltavy s.p. udělena výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, obsažených v ustanovení § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny, ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje, poškozovat či ničit sídla užívaná zvláště chráněnými druhy živočichů, to vše pro druh hrouzek Kesslerův v souvislosti s plánovanou realizací akce „Spojená Bečva, Slavíč, odstranění nánosů“ podle projektu, zpracovaného žadatelem s plánovanou realizací v letech 2010 - 2011.

Proti uvedenému rozhodnutí podali odvolatelé v zákonem stanovené lhůtě, přičemž v odvolání občanského sdružení Unie pro řeku Moravu odvolatel poukázal na to, že správní úřady obou stupňů neprokázaly existenci jiného veřejného zájmu, který by výrazně převážil nad zájmem ochrany přírody a krajiny. Poukázal na to, že nebyla prokázána existence některého z důvodů, které jsou obsaženy v ustanovení § 56 odst.2 citovaného zákona a nebyla věrohodným způsobem vyloučena ani možnost jiného uspokojivého řešení, které by z hlediska ochrany zvláště chráněného druhu mělo příznivější dopady na jeho populaci a naplnilo účel správy vodního toku v krajině.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje potvrdil se závěrem, že správní úřad prvního stupně se zabýval prokázáním převahy veřejného zájmu na prevenci škod na vodách na ostatním majetku, na veřejném zdraví a veřejné bezpečnosti nad zájmy ochrany přírody a zohlednil, že populace zvláště chráněného druhu živočicha v dané lokalitě je ve stabilním stavu a předmětná akce nebude nevratným zásahem do jeho přirozeného vývoje. Je zde reálný předpoklad, že řeka jako sídlo hrouzka

Kesslerova bude po provedení prací v krátké době opět rybami osídlena a posouzení zásahu do stavu populace tohoto živočicha vychází z předloženého záměru, který předpokládá provádění těžby ze břehu a nikoli práce v toku. Ministerstvo proto neshledalo důvody pro změnu napadeného rozhodnutí a nevyhovění žádosti v podobě, v jaké byla žadatelem podána a zastává názor, že v průběhu správního řízení byly dostatečně splněny podmínky pro povolení výjimky podle ustanovení § 56 odst.1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků v řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o udělení výjimky ze zákona o ochraně přírody a krajiny pro druh hrouzek Kesslerův. Činnost, pro kterou byla výjimka udělena, spočívá v odtěžení a odvezení části vzniklého nánosů řeky Bečvy v katastrálním území Slavíč tak, aby se odklonila proudnice od pravého břehu. Zásah má být proveden podle dokumentace „Spojená Bečva, Slavíč – odstranění nánosů“, které vypracovalo Povodí Moravy.

Podle ustanovení § 56 odstavců 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle ustanovení § 46 odstavec 2, § 49 a § 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci druhém, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. Výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze povolit

- a) v zájmu ochrany volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin a ochrany přírodních stanovišť,
- b) v zájmu prevence závažných škod, zejména na úrodě, dobytku, lesích, rybolovu, vodách a ostatních typech majetku,
- c) v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí,
- d) pro účely výzkumu a vzdělávání, opětovného osídlení určitého území populací druhu nebo opětovného vysazení v původním areálu druhu a chovu a pěstování nezbytných pro tyto účely, včetně umělého rozmnožování rostlin,
- e) v případě zvláště chráněných druhů ptáků pro odchyt, držení nebo jiné využívání ptáků v malém množství.

Z uvedeného ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin, živočichů a nerostů může v

případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povolit orgán ochrany přírody. Zákon možnost udělení výjimky dále omezuje tak, že stanoví, ve kterých případech je možno výjimku ze zákazu udělit s tím, že tak lze učinit jen tehdy, neexistuje-li jiné uspokojivé řešení a pokud populace daného druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska ochrany. Společným prvkem pro takto vypočtené případy je existence veřejného zájmu. Městský soud v Praze má za to, že napadeným rozhodnutím deklarovaná ochrana před povodněmi takovým veřejným zájmem je.

V dané věci, za dosavadního stavu řízení, nebylo sporné, že zájem na ochraně přírody - biotopu a přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů - byl dán a že navrhované odtěžení a odvoz vzniklého nánosu řeky by mohla do tohoto zájmu zasáhnout. Na „druhou miskou vah“ při posuzování, který ze zájmů převažuje ve smyslu ustanovení § 56 odstavce 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, byl kladen „jiný veřejný zájem“ v podobě ochrany před povodněmi. Aby bylo možné dospět k závěru, že tento jiný veřejný zájem je nejen dán, ale navíc výrazně převažuje, muselo by být doloženo, že pro ochranu před povodněmi je těžba a odvoz vůbec potřebná a v kladném případě, že neexistuje „jiné uspokojivé řešení“.

K podané žalobě a v ní obsaženým námitkám soud považuje za nutné uvést, že žalobce především zdůrazňuje nesouhlas se závěrem napadeného rozhodnutí a obecným způsobem polemizuje s přístupem orgánů ochrany přírody a krajiny. V rámci daného řízení o udělení výjimky však žalobce až na výjimky nenabídl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by dovozoval, že veřejný zájem na realizaci zamýšlené stavby nepřevažuje nad zájmy ochrany přírody a neupřesnil, z jakého konkrétního důvodu zamýšlená stavba tuto podmínku udělení výjimky nesplňuje. Vlastní námitky, směřující vůči napadenému rozhodnutí, jehož předmětem je posouzení, zda jsou splněny podmínky pro udělení výjimky, žalobce uvádí pouze na několika místech žaloby a nedostatečně konkrétně. Přesto se soud o jejich posouzení pokusil.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný správní úřad nereagoval řádně na námitku žalobce, že ke skutečnému porovnání dvou veřejných zájmů, tj. veřejného zájmu, o němž mluví žalobce a oba správní úřady, a zájmu ochrany přírody, která je veřejným zájmem, vůbec nedošlo, soud se ztotožnil s názorem žalobce do té míry, že důkazní břemeno o existenci jiného veřejného zájmu s převahou nad zájmem ochrany přírody tíží žadatele o výjimku. Podle názoru soudu je však již v odůvodnění rozhodnutí správního úřadu prvního stupně dostatečně vyjádřeno, že žádost Povodí Moravy s.p. byla podána v zájmu ochrany přilehlých pozemků a břehů před podemíláním a odplavováním řekou. Porovnání intenzity dvou veřejných zájmů je uvedeno na straně 3 rozhodnutí, kde správní úřad prvního stupně hodnotí skutečnost, že podemleté břehy hrozí pádem osob a jsou ohrožením veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti. Přitom správní úřad dovodil, že prevence závažných škod na vodách a ostatních typech majetku a protipovodňová ochrana katastru obce jsou právě těmi jinými veřejnými zájmy, které v daném případě výrazně převažují nad zájmem ochrany přírody. V dalším textu odůvodnění se správní úřad zabýval otázkou podstaty technického řešení s tím, že nehrozí nebezpečí ohrožení jednotlivých druhů zvláště chráněných jedinců či ohrožení jejich populace v lokalitě. Soud z uvedeného odůvodnění dospěl k závěru, že žalobní námitka nedostatečného vypořádání námitek žalobce ve smyslu ustanovení § 68 odstavce 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, není důvodná.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že předmětná akce nebude nevratným zásahem do populace hrouzka

Kesslerova. Toto tvrzení však žalobce nepodepřel žádnými relevantními důkazy, stejně tak obdobnou argumentaci obsahuje i odůvodnění správního úřadu prvního stupně. Žalobce namítá, že ani v jednom rozhodnutí není uveden odkaz na odbornou studii či posouzení, které by byly schopny posoudit, zda skutečně dojde či nedojde k nevratnému zásahu do biotopu zvláště chráněného druhu.

Soud považuje za důležité připomenout, že při rozhodování o udělení výjimky správní orgány posuzují pouze kritérium, zda je dán jiný veřejný zájem, než zájem na ochraně přírody a zda takový zájem nad zájmem o ochranu přírody výrazně převažuje. Ze zákonné úpravy vyplývá, že orgán ochrany přírody výjimku ze zákazů stanovených zákonem může, ale nemusí povolit. Na udělení výjimky tedy právní nárok není. Soud ve správním soudnictví na základě podané žaloby při přezkumu úvahy správního orgánu zkoumá výhradně to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení stanovené zákonem. Tedy, zda úvaha správního orgánu je logickým vyústěním řádně zjištěného a důkladně zhodnoceného skutkového stavu. Soudní řád správní neumožňuje soudu nahradit správní úvahu správního orgánu úvahou vlastní. Na základě těchto kritérií dospěl soud k závěru, že shora uvedené úvahy správních orgánů požadavkům zákona na správní úvahu zcela neodpovídají.

Správní orgány - zejména prvostupňový správní orgán - ve svém rozhodnutí uvedl, z jakých právních předpisů vycházel a zhodnotil dosavadní průběh správního řízení. Neuvedl však již, z jakého důvodu vyžádal doplnění dokazování a proč další, žalobcem navržené důkazy (viz zápis z jednání ze dne 12.2.2010) neprovedl. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že správní orgán rozhodoval na základě zjištění učiněných v průběhu správního řízení, avšak není již jednoznačně zřejmé, jakým konkrétním, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem se s argumenty účastníka řízení vypořádal. Poté, co dospěl k závěru, že veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, neposuzoval správní úřad podle názoru soudu v souladu se zákonem, zda neexistuje jiné možné řešení předloženého záměru, které by lépe zajistilo zachování populací zvláště chráněných živočichů a rostlin ve stavu příznivém z hlediska ochrany. Odůvodnění správního uvážení v této části odůvodnění jak rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, tak i rozhodnutí žalobou napadeného, je tedy podle názoru soudu nedostatečné. Tato vada řízení a nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobují, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Podle názoru městského soudu nebyl dán důvod k nevypořádání návrhu na doplnění dokazování či přímo k odmítnutí návrhu na provedení důkazu mapovým zákresem kompromisního řešení. Po provedení tohoto důkazu pak bylo na žalovaném odvolacím správním úřadu, aby v souladu s ustanovením § 34 odstavci 4 a 5 správního řádu důkaz řádně zhodnotil a posoudil, zda není nutné provést další důkazy. Je tedy třeba přisvědčit žalobci, že ve správním řízení a v něm vydaném rozhodnutím došlo k porušení příslušných ustanovení správního řádu a tato vada mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Bylo tedy nutno žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odstavec 1 a 4 s.ř.s.).

V tomto dalším řízení bude na odvolacím správním úřadu, aby se znovu podrobně zabýval opravným prostředkem žalobce a jeho jednotlivými námitkami, uplatněnými v průběhu správního řízení a vyjádřenými v podaném odvolání. V intencích shora uvedeného – vázán právním názorem soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku podle ustanovení § 78 odstavec 5 s.ř.s. – odvolací správní úřad znovu rozhodne o odvolání žalobce a bude dbát na to, aby v řízení před vydáním nového rozhodnutí byly odstraněny všechny zjištěné procesní vady a aby nové rozhodnutí žalovaného mělo všechny náležitosti, požadované zákonem.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci plný úspěch a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Výše nákladů řízení, které vznikly žalobci, je tvořena jednak odměnou jeho právní zástupkyně Mgr.Dominiky Kovaříkové, advokátky, jednak zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce 2.000,- Kč. Náklady na zastoupení jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu – žaloba) podle ustanovení § 9 odst.3 písm.f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, účinného do dne 31.12.2012, ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu, a dvěma paušálními náhradami hotových výdajů po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 6.800,-Kč, proto soud přiznal tuto částku žalobci k náhradě proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.října 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu